

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.271/2014/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten a 2014. év november hó 21. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 24.B.1598/2013/29. számú ítéletét ***megváltoztatja.***

A vádlott cselekményeit
emberölés bűntette kísérletének (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont),
testi sértés bűntette kísérletének (Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat),
rablás bűntettének (Btk. 365. § (2) bekezdés és (3) bekezdés b) pont) minősíti.

A vádlottra kiszabott szabadságvesztés tartamát 13 (tizenhárom) évre ***enyhíti.***

A büntetést halmazati büntetésként tekinti kiszabottnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 11.040 (tizenegyezer-negyven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék a 2014. május 6. napján kelt 24.B.1598/2013/29. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés b), f) pont).

Ezért őt 15 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy a vádlott a büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott az 1. vádpontban enyhítésért a 2. vádpontban felmentésért, védője a 2. vádpontnál felmentésért, az 1. vádpontnál téves minősítés miatt, enyhébb minősítés megállapításáért és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.634/2014/1. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés tartását indítványozta azzal a bejelentéssel, hogy azon nem vesz részt.

A védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat feltárta, a bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg. Kifogásolta egyúttal, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta feltüntetni a vádlott személyi körülményeinél az igazságügyi orvos szakértői véleményben megállapítottakat (nyomozati irat III. kötet 1285-1301. old.). Ezzel indítványozta az ítélet kiegészítését.

Mivel az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, indokolási kötelezettségének is eleget tett és a cselekmény minősítése törvényes, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott a 2014. október 13. napján kelt beadványában az 1. vádpont kapcsán előadta, hogy a sértett1 sérelmére a cselekményt ő követte el, de a sértett1 életét nem állt szándékában kioltani. Dulakodás közben nyúlt a késért és miként a sértett1 is elmondta, nem támadni, hanem ijeszteni akarta a sértett1-et, akinek sérülését nem szándékosan okozta, a sérülések a dulakodás során keletkeztek. A 2. vádponttal kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a cselekményt nem ő követte el. A 2012. február 21-i nyálkahártya mintavétele szabálytalan volt, nem a 21/2007. (VI. 19.) IRM rendeletben foglaltak szerint történt, mert a mintavételt ugyan ő végezte, de a minta tasakba helyezésére, lezárására nem a jelenlétében került sor, nem történt hitelesítés. A 2012. február 21-i szakértői kirendelés 15. sorában feltett kérdés arra utal, hogy amíg a mintát le nem vették, nem történt semmilyen vizsgálat a kalapács fején lévő idegen DNS-sel. Már 2012. február 22-én kérte az ügyészségtől új minta vételét és a régi megsemmisítését, de ezt nem vették figyelembe, nem volt tisztességes a vele szemben lefolytatott eljárás, ezért a felmentését kérte.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Az 1. vádpont kapcsán arra hivatkozott, hogy a vádlott elismerte a cselekményt. Tévesnek tartotta a minősítést és kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének. Az elsőfokú bíróság a támadott testtájakra hivatkozott, ebből önmagában nem lehet következtetést levonni az ölési szándékra. A nyakon, a hónalj alatt felületes sérülések voltak, a fejen lévő dudor is 8 napon belül gyógyuló. A csípőlapátnál lévő, 8 napon túli sérülésnél nem volt életveszély. Az erő kifejtés - kis- és közepes erő - is a testi sértés szándékára utal, a vádlott dulakodás közben, hadonászva okozta a sérüléseket. Kijelentései, a hirtelen szándék is a testi sértésre utal, tudata nem foghatta át, hogy a halál bekövetkezhet.

A sértett is azt mondta, hogy a vádlott nem akarta megölni, csak ijesztgetni akart. Ezért a helyes minősítés rablás és testi sértés halmazában. A 2. vádponttal kapcsolatban azzal érvelt, hogy a mintavétel során nem a jogszabályok betartásával jártak el, ezért a DNS véleményt ki kellett volna rekeszteni a bizonyítékok köréből. Erre indítványt is tett. Mivel emellett a szemtanú olyan személyleírást adott, amely nem illik a vádlottra, a vádlott felmentését kérte.

A vádlott felszólalásában csatlakozott a védője által elmondottakhoz. Megbánását és azt hangsúlyozta, hogy elgondolkodott azon, amit tett, a sértett1-t nem akarta megölni, aki szaladt felé, az ő kezében volt a kés, azt maga előtt tartotta, ijesztő mozdulatot tett, hogy távol tartsa, megszúrni nem akarta. A másik cselekményt nem követte el.

A bejelentett fellebbezések részben, a minősítést és az enyhítést illetően alaposak.

Az ítélet tábla a vádlott és védője fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta. A részletes, a lehetséges és szükséges körben kellő alapossággal lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta. A bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is a logika szabályainak megfelelően következtetett.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól.

A tényállás azonban kis részében, a személyi és történeti részt illetően egyaránt kiegészítésre, pontosításra szorul.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az iratok tartalmára és a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdése a) pontja alapján az alábbiak szerint egészíti ki és pontosítja:

A vádlott jelenleg nem szenved elmebetegségben, tudatzavarban, és értelmi fogyatékoságban, szellemi leépülésben. A vádlott diszharmonikus személyiség szerkezetű, a személyiségzavara azonban meg sem közelíti a kóros elmeállapotot. A bűncselekmény elkövetése idején nem szenvedett kóros elmeállapotban, így a cselekménye társadalomra veszélyességének felismerésére és e felismerésnek megfelelő cselekvésre képes, és nem volt korlátozva a bűncselekmény elkövetésének időpontjában (nyomozati irat III. kötet 1285-1301. oldal).

Az ítélet 2. oldal utolsó bekezdésének utolsó előtti mondatát akként pontosítja, hogy

a vádlott a szabadságvesztés büntetést 2012. szeptember 18. napján kezdte meg letölteni (bíróági irat 9. sorszám alatti BV értesítő).

Az ítélet 2. oldal utolsó bekezdését követően a személyi részt kiegészíti azzal, hogy a Budapesti I. és XII. Kerületi Ügyészség 2012. október 27-én kelt vádirata alapján a 2011. január 11-én elkövetett garázdaság büntette miatt a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság nem jogerősen 120 óra közérdekű munkára ítélte (másodfokon beszerzett erkölcsi bizonyítvány és a vádlott nyilatkozata).

Az ítélet 4. oldal 5. bekezdés 2. sorában a halálos eredmény helyett az életveszélyes sérülés kifejezést illeszti. (nyomozati irat 389. oldal - igazságügyi orvos szakértői vélemény, 19. sz. tjkv. 20-23. oldal - szakértői meghallgatás)

A fentiek szerint kiegészített és pontosított tényállás megalapozott, következésképp ez a tényállás a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat - az igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény kivételével - részletesen és túlnyomó részt iratszerűen ismertette, számot adott arról, hogy a bizonyítékok közül melyeket, mely körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat, mely részükben és miért nem tartott valónak.

Az 1. tényállás kapcsán az elsőfokú bíróság előtt a bizonyítási eljárás végén tett vádlotti beismerő vallomás, a sértett1, tanú1, tanú2, tanú3, tanú4 tanúk vallomása és az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, és a vádlott cselekvőségét a bizonyítékokkal összhangban rögzítette.

Ugyanakkor megállapítható az iratok tartalma alapján, hogy a vádlott és a sértett vallomásának ismertetése hiányos és az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson előterjesztett véleményének beidézésére is - ítélet 10. oldal utolsó és 11. oldal első bekezdésében - részben tévesen, részben hiányosan került sor.

Az ítélet 10. oldal 4. bekezdés első sorában pedig nyilvánvalóan elírás a sértett1-et a vádlottnak megnevezni a sértett1 helyett. A 9. oldal utolsó bekezdés 2. sorában pedig a helyes szám a 19/V.

A vádlott a 29. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldalától rögzített vallomásában elismerte, hogy volt olyan, hogy bökösött a sértett felé, de nem 6 alkalommal. A sértett támadta meg, ő meg ijesztgette, azt nem tudta, hogy megszurta a sértettet. Vallomása szerint nem a laptop miatt támadta meg a sértettet, de azt elismerte, hogy anyagi gondjai voltak.

A sértett1 a 2010. szeptember 26. napján tett nyomozati vallomásában (nyomozati irat I. kötet 487. és 493. oldal) azt is előadta, hogy a támadója, amikor a laptopot

levette róla késsel bökő, szűrő mozdulatot tett, illetve, hogy a mozdulatok nem támadóak, hanem ijesztgetőek voltak, támadója sérüléseit nem szándékosan okozta, hanem azok a dulakodás során keletkezettek.

A tárgyaláson az igazságügyi orvosszakértő meghallgatására 2014. január 28-án került sor. A 19. számú tárgyalási jegyzőkönyv 20-23. oldalán rögzítettek szerint az igazságügyi orvosszakértő az alábbiakat nyilatkozta.

A vádlotti védekezés cáfolataként határozottan állította, hogy metszett sérülés nem igazolható, így a kaszáló sértési mechanizmus nem állapítható meg. Ez a körülmény pedig a sértetti előadást erősíti és helytállóan került a tényállásba az, hogy a vádlott szűrő mozdulatokat tett.

A sérülésekről általában nyilatkozva mondta el a szakértő, hogy az életveszélytől távol eső volt az anatómiai helyzet, jó esélye lett volna annak, hogy ezek a sebek orvosi beavatkozás nélkül is záródnak. Csekély lett volna az esély az életveszélyes sérülés kialakulására.

A nyak bal oldalán a fülvonal mögött 6 cm-re levő sérülés viszonylag távoli, életveszélyes sérülés okozása akkor lett volna előidézhető, ha a szúrás 4-5 cm mélyen helyezkedik el. Ugyanezt a megállapítást tette a nyak bal oldalán a nyak alóhátsó oldala határán lévő sérülésre. A nyak bal oldalán a fejbiccentő izomnál lévő sérülés helyéhez van legközelebb a verő és visszér. Kis-közepes erőbehatással feltehetően elérhető lett volna ez a terület, melynek sérüléséből életveszélyes sérülés keletkezhetett volna. A mell alatt 5 cm-rel leírt szúrt sebzést felületesnek tartható sérülésként jellemezte. A hasi szúrás vonatkozásában azt véleményezte, hogy nagy erőbehatás esetén ezen az anatómiai területen könnyen előidézhető lett volna életveszélyes sérülés. A csípőlapát a medencéhez tartozó csontos képlet, a hasfal felől nem teljesen merőleges és oldalirányú erőbehatással sérthető ez a felület, illetve felülről irányulóan is. Ha a behatolás szöge eltérő lett volna, akkor megnyitotta volna a szúrás a hasüreget. „Aki ezt az anatómiai területet ily módon sértette, a tudata aligha foghatta át azt, hogy nem fogja megnyitni a hasüreget.”

A rendelkezésre álló adatok, az írásbeli szakértői vélemény 389. oldalán rögzítettek alapján az életveszély kialakulása nem bizonyítható.

Az alkalmazott erő megjelölése is tévesen került rögzítésre az ítélet 11. oldal 1. bekezdésében. A nyomozati iratok 387-389. oldalán lévő igazságügyi orvos szakértői vélemény alapján a szúrt sérülésnél a „közepes erőbehatásnál nem nagyobb” kifejezést ki kellett rekeszteni, míg a has bal oldalán elszenvedett sérüléshez a „közepes-nagy erőbehatással okozott” szúrt sérülést kellett illeszteni.

Összefoglalóan tehát az állapítható meg, hogy a szakértő egyetlen sérülés esetében sem nyilatkozott úgy, hogy a halálos eredmény reális lehetősége fennállt. Az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét a fejbiccentő izmot és a hasat ért kis-közepes, illetve nagy erőbehatás esetén látta volna reálisnak, míg a csípőlapátot ért sérülés esetében a behatolás szögének jelentős eltérése okozhatott volna életveszélyes állapotot.

A bizonyítékok értékelésének fenti kiegészítése indokolta a tényállás pontosítását is. A vádlott nem vitatta, hogy a laptopok eltulajdonítása érdekében alkalmazott erőszakot a sértettel szemben, csak az ölési szándékot tagadta. Maga a sértett is úgy nyilatkozott, hogy a vádlott inkább ijesztgette. Az, hogy a szúrás helyett ütést érzett a minősítés szempontjából közömbös.

A 2. pontban írt tényállást az elsőfokú bíróság a vádlott tagadásával szemben elsődlegesen a sértett², a tanú⁵, az igazságügyi genetikus szakértő véleménye és a BSZKI tájékoztatása alapján állapította meg.

Az iratszerűen és részletesen ismertetett bizonyítékokat illetően e körben csak annyi kiegészítés és helyesbítés volt indokolt, hogy a vádlott a 2012. július 19-én tett nyomozati vallomásában (nyomozati irat III. kötet 1371. oldaltól) azt a nyilatkozatot tette, hogy nőt soha nem bántott, nem tudja hogyan került a kalapácsra a DNS-e. Kalapácsot öt éve nem fogott a kezébe. (ítélet 14. oldal 4. bekezdés első sorához)

A sértett² az ítélet 14. oldal 6. bekezdés utolsó sorában rögzítettekkel szemben azt nyilatkozta a 19. számú tárgyalási jegyzőkönyv 19. oldal utolsó mondatában, hogy jelenleg nem kell kezelésre járnia.

A rendelkezésre álló bizonyítékok közül az elsőfokú bíróság helyesen vette alapul a sértetti vallomást, mivel vallomását, sérülésének keletkezését az orvosi iratok és az igazságügyi orvos szakértői vélemény is alátámasztotta.

A sértett vallomását megerősítette továbbá a helyszín közelében tartózkodó a tanú⁶ nyomozati vallomása is, aki személyleírást adott a támadóról. Ezt a személyleírást az ítélet 15. oldal 1. bekezdése iratszerűen rögzíti. A védő ezzel kapcsolatos hivatkozásával szemben a tanú⁶ által adott személyleírás - a bőrszín kivételével - mindenben a vádlottra illik. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy maga a tanú állította, hogy az elkövető fején kapucni volt, takarta az arcát, nem tudta jól megfigyelni.

Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a vádlott nem a nyálkahártya-minta vételének tényét vitatta, vagy azt, hogy nem az ő nyálkahártyája került levételre, hanem a mintavétellel kapcsolatos technikai feltételek, alakiságának szabálytalanságára hivatkozott.

Ez a körülmény pedig a vizsgálat érdemi eredményét nem érinti.

Az is helytállóan került megállapításra, hogy az elkövetés eszközeként nyilvántartott kalapácsfej hegyes végéről előbb vettek DNS mintát, mint ahogy a vádlottól vettek volna. Így ezt követően a két mintát csak össze kellett hasonlítani.

Tény, hogy a kalapácsfejen mind a támadó, a vádlott, mind a sértett², DNS-e kimutatható volt. Így logikus az az elsőbírói következtetés, hogy a vádlott volt az a személy, aki a sértett² sérelmére a bűncselekményt megvalósította.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére mindkét tényállási pont tekintetében.

A tényállás 2. pontját illetően nem osztotta az ítélőtábla a védőnek a bizonyítékok értékelését támadó, a vádlott felmentését célzó fellebbezését, mert az a jelenleg hatályos perrendi szabályok értelmében eredményre nem vezethet.

Az elsőfokú bíróság megfelelő indokkal, helytállóan alkalmazta az elbíráláskor hatályos Btk. (2012. évi C. törvény) rendelkezéseit.

A cselekmények minősítése azonban csak részben törvényes.

A tényállás 1. pontja tekintetében elsődlegesen a jogi indokolás pontosítása volt indokolt, mivel az a megállapított tényállással és a helyesbített (ítélet 11. oldal 1. bekezdését érintő) indokolással nem volt összhangban. Ezért a 18. oldal 1. bekezdés 3. mondatában a legalább közepes erőt közepes-nagyra pontosítja, míg a mondat további részéből a „közepest meg nem haladó” megállapítást mellőzi.

Az 1. bekezdés 4. mondatától a 2. bekezdés végéig az ítélet indokolás olyan általános megállapításokat tartalmaz, amelyek a konkrét ügytől függetlenül érvényesek lehetnek. A felmerült bizonyítékokat azonban mindig a konkrét tényállás figyelembevételével, az adott vádlottra és az ő cselekvőségére szabottan kell értékelni.

A jelen ügyben az állapítható meg, hogy a vádlott öt esetben, kis erővel a sértettet a nyak bal oldalán, a mellkas bal oldalán és a has jobb oldalán késsel megszúrta, melyből 2 szúrás esetén fennállt az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetősége. Valamennyi sérülés 8 napon belül gyógyuló. Egy esetben a vádlott közepes-nagy erővel szúrta meg a sértettet a has bal oldalán, ahol bár 8 napon túli sérülést okozott, de fennállt az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetősége. Az alkalmazott erő, az, hogy a szúrás helye viszonylag távol esett létfontosságú szervektől nem ad elegendő következési alapot az ölési szándékra. Ami megállapítható, az az, hogy a vádlottnak a testi sértés okozási szándéka egyenes volt, az eredmény tekintetében pedig eshetőleges szándék állapítható meg.

Így magatartása a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének a Btk. 10. § szerinti kísérlete.

Az ítélet 18. oldal 3. bekezdésének 1-3. mondata helyesen tartalmazza az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, amely szerint a vádlott testre irányuló szurkálós cselekményét megelőzte egy, a laptopok elvételére irányuló magatartás. A tettenérés fogalmát pedig a bírói gyakorlat tágran értelmezi. Megállapítható a tettenérés akkor is, ha a bűncselekmény felfedezése a lopás befejezését jelentő elvétel után, az elvitel közben történik.

A vádlott az erőszakos magatartását, a sértett lakásából magához vett késsel a laptopok megtartása érdekében fejtette ki. Így cselekménye a Btk. 365. § (2)

bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő felfegyverkezve elkövetett rablás büntette.

Az állandósult bírói gyakorlat szerint a rablás büntettének és a könnyű testi sértés vétségének bűnhalmazatban való megállapítása kizárt, az ennél súlyosabb testi épséget sértő bűncselekményt (súlyos testi sértés, életveszélyt okozó testi sértés büntette) viszont bűnhalmazatban kell megállapítani.

A 2. tényállás tekintetében a minősítés törvényes, a jogi indokolás helytálló, ugyanakkor annyiban pontosítandó, hogy a vádlott szándéka eshetőleges volt és a minősítésnél az 1. pont alatti cselekmény megváltoztatott minősítése miatt a Btk. 160. § (2) bekezdés f) pontjára utalást mellőzni kellett.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket részben sorolta fel helyesen, ezért azokat az ítélőtábla az alábbiak szerint pontosította:

A megváltozott minősítés miatt további súlyosító körülményként értékelte a többszörös halmazatot.

További enyhítő körülményként került értékelésre az emberölési cselekménynél az eshetőleges szándék, az 1. tényállási pontnál a vádlott beismerése, az élet- és testi épség elleni bűncselekményeknél - bár kisebb súllyal, mivel befejezett és közvetlen - a kísérlet, valamint az, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor büntetlen előéletű volt.

A megváltozott minősítésre, a kibővült enyhítő körülményekre tekintettel az ítélőtábla lehetőséget látott arra, hogy a vádlottal szemben a középérték alatti büntetés kerüljön kiszabásra. Így álláspontja szerint a 13 év szabadságvesztés büntetés áll arányban a cselekmények tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával, a bűnösségi körülményekkel, és ez a büntetés felel meg a büntetés céljainak is. A törvényesen alkalmazott mellékbüntetés tartama megfelelő.

A büntetést a Btk. 81. § (1), (2) és (3) bekezdése alapján halmazati büntetésként tekintette kiszabottnak.

Az elsőfokú bíróságnak a végrehajtási fokozatra, a feltételes szabadságra vonatkozó és a járulékos kérdések tekintetében hozott rendelkezései törvényesek.

Ezért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védő látta el, melynek során 11.040 forint bűnügyi költség merült fel. Ezt az ítélőtábla a Be. 382. § (1) bekezdése alapján megállapította, és mivel a bejelentett fellebbezések részben eredményre vezettek, akként rendelkezett a Be. 382. § (2) bekezdése alapján, hogy ezt a költséget az állam viseli.

Budapest, 2014. év november hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

dr. Magócsi István sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.1598/2013/29. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.271/2014/7. számú ítéletében írt változtatással 2014. év november hó 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év november hó 21. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva

tisztviselő